

Předmluva

Na našich stránkách není k nahlédnutí řádný průvodce s aktuálním stavem cest na skalách Vysočiny. Tyto příspěvky, které mám v úmyslu psát na naše stránky, nemají v úmyslu jakéhokoliv průvodce nahradit. Pouze chci zmínit cesty v různých skalních oblastech Vysočiny, které lezu rád, nebo mne něčím zaujali. Třeba zaujmou i někoho jiného a ulehčí mu ve výběru oblasti, kterou chce navštívit. **Nikoho tímto nenabádám, co a jak má lézt, ať každý leze na co má a co se mu líbí.** Název cesty, autora cesty, datum prvovýstupu a klasifikaci uvádím dle současného průvodce v knižní formě. Rozhodně zde nemáme žádné vyhlášené prásky, s jakými se můžete setkat na píscích, takové, že se vám jenom při pohledu na ně začnou potit dlaně, třást kolena a jaksi vyschne v ústech. Ale jsem přesvědčen, že si i zde každý, třeba jen tak pro sebe nějakou morálkovku, či senzacestu najde.

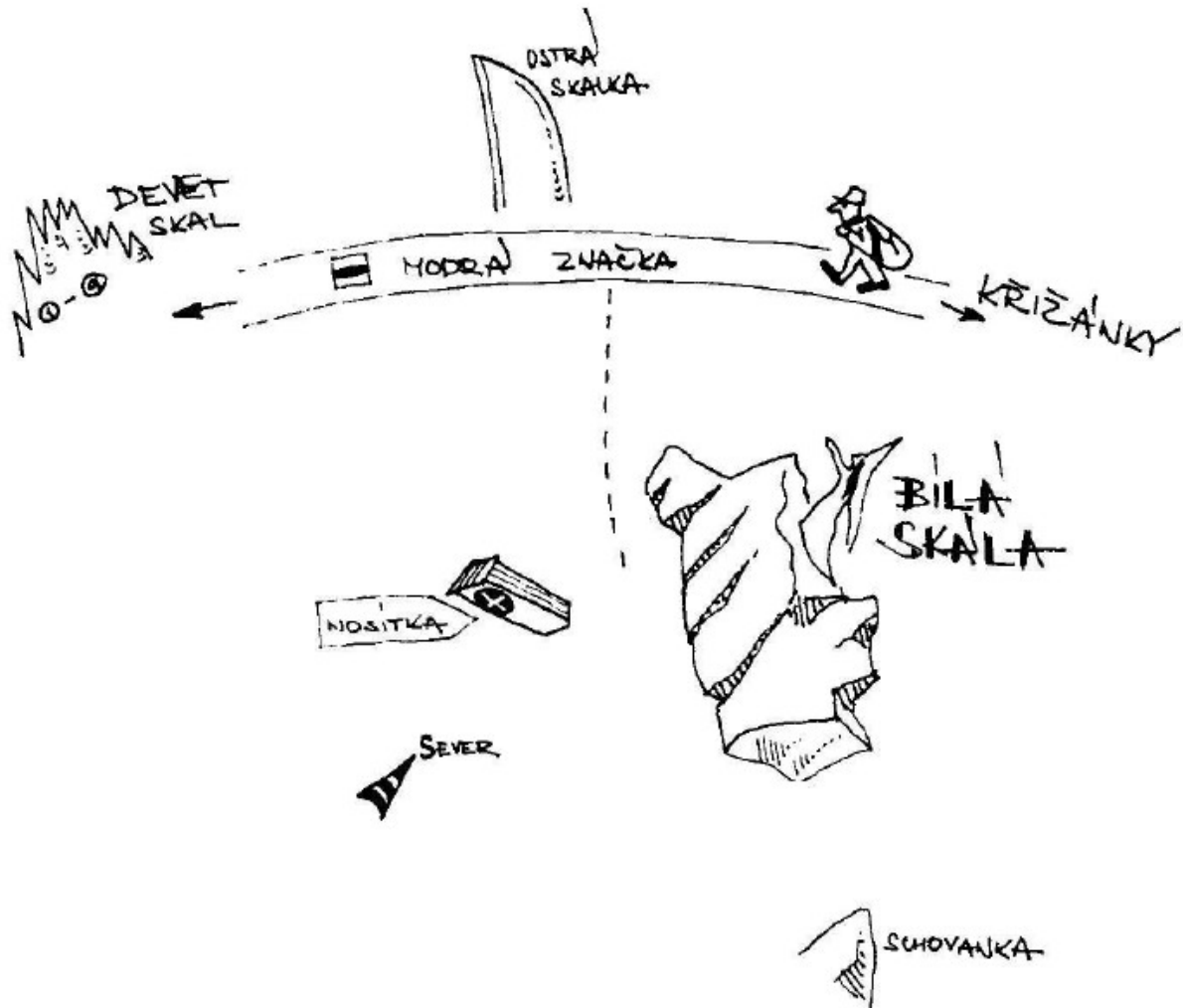
Jaroslav Juda, předseda VK Vysočina

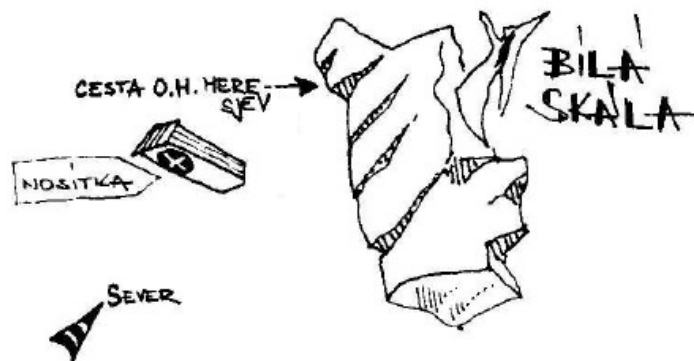
Bílá skála

se nachází mezi Devíti skalami a Křížánkami na modré turistické značce. Lezení je zde povoleno v časovém omezení **od 1.7. do 31.12.** Výstupy severní stěnou jsou zakázány. Výška stěny až 27 metrů z jihozápadní strany. Silně převislá jihovýchodní stěna má 15 metrů. Vedou zde i cesty **klasifikace VIII.**

Bílá skála patří ke skalám s velice krásnými výstupy, ovšem může jimi i zaskočit hlavně lezce začátečníky.

Cesta opravdového horolezce – Meresjev

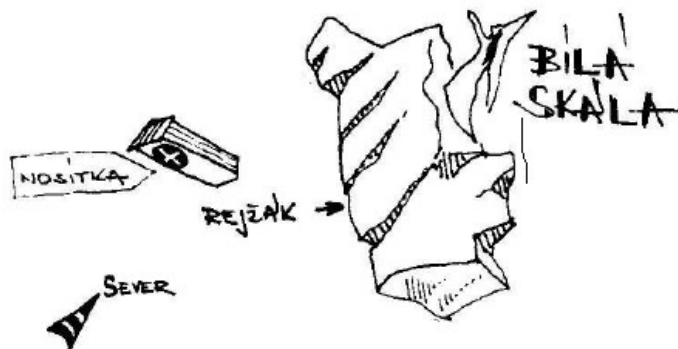
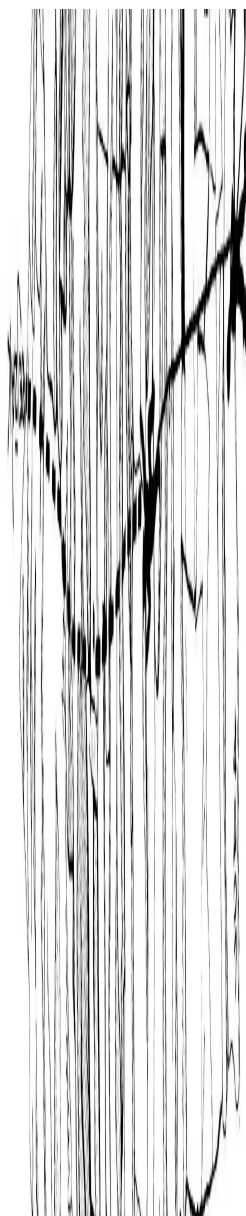

Další velice oblíbená cesta je pro mě Meresjev od P. Fialy a J Maštery s klasifikací za VI, vylezená roku 1985. Tato cesta patří k těm nižším po levé straně v jihozápadní stěně Bílé skály.

Název této cesty silně vypovídá o pohybech lezce v této cestě. K prvnímu boráku se dá hovořit ještě o lezení. Vše začíná po cvaknutí expresky. Zoufalé plácnutí rukou nad převis a rychlé hledání něčeho, co připomíná chyt, za který se dá dostat nad převis. Jakmile se podaří chyt najít a za jeho pomoci dostat tělo nad převis, okamžitě ztrácíte kontakt se svými nohama. V tuto chvíli se musíte sunout vpravo, sice v relativně pěkných chytech, ale nohama pod sebou mrskáte a hledáte ve stěně pod sebou nějaký výstupek o který by se noha zapřela. A právě to je ta chvíle, kdy připomínáte Meresjeva. Pak na vás vpravo čeká velký chyt, do kterého se musíte natáhnout a za jeho pomoci se vám podaří dostat nohy nad převislé břicho. Věřte mi, že i tato pasáž cesty se dá přelézt elegantně. Další část cesty už je jen pěkné lezení, přes druhý borák na předskalí, kde za odměnu čeká slaňák s majlonkou (pokud ji někdo neukradl).

Rejžák (Chrastivá cesta)

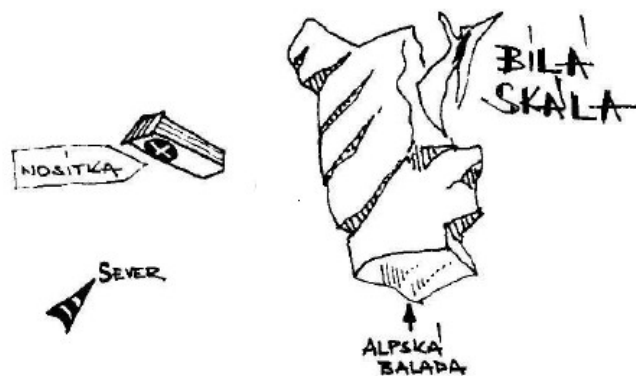
Tato cesta patří k nejhezčím a nejdelším výstupům z jihozápadní strany Bílé skály. Cestu vylezl F. Roučka, J. Budílek, J. Krakovič v roce 1984 a její klasifikace je uváděna za V.

Když jsme při našich lezeckých začátcích začali Bílou skálu objevovat, vzbuzovaly výstupy přes rezavé jištění hrůzu. Špatným úsudkem jsme došli k závěru, že rezavé kroužky musí vydržet víc než obrezlé planžety nýtů, a pustily jsme se do výstupu právě touto cestou, přes tři kroužky navrchol. Kroužky nám byly prostě sympatičtější, normálně jsme do nich i padali. O tom, že zrelé nýty vydrží víc než zmiňované kruhy, jsem se přesvědčil při přejišťování Bílé skály, kdy jsem staré jištění vytloukal. Nové borháky jsou téměř na stejných místech jako původní kruhy - pod převisem, proto je lepší si jištění prodlužovat smyčkou, aby lano netáhlo.

Cesta začíná vpravo od výrazného koutu cesty Jeskyňka stěnkou pod převis, kde je osazen první borhák, dále přes převis okolo druhého borháku pod převis ke třetímu. Zde obtížně přes převis a buď přímo koutem na vrchol a nebo k borháku z cesty Jeskyňka.

Cesta se dá dojistit různými vklínovadly, hejblaty a rozpůrkami, nebo textiliemi.

Alpská balada

K mojí velice oblíbené cestě patří Alpská balada, kterou v jihovýchodní převislé stěně v roce 1977 technicky vylezli Franta Trefulka a Jarda Brych. K čistému přelezu došlo podle průvodce v 1990 Novoměstskými práškači. O její klasifikaci za VII se vedou spory, zda číslo sedí, nebo je cesta lehčí. Osobně si myslím, že pro toho, kdo umí založit žábu, je cesta lehčí.

Úhel pohledu.

Cesta nepatří k nejdelším, ale její převislost za ruce potahá. Vzpomínám si, když jsem se začal s pohybem po skalách směrem vzhůru, chodil jsem pod Baladou jako na cestu pro největší esa z lezeckých časáků.

Nikdy jsem tuto cestu nelezl s expreskami, takže ani netuším, jak se cvakají nýty. Cestu jsem lezl poprvé na ostrém konci lana s přesvědčením, že to odjistím pouze frendy. Vybavuje se mi sevřený žaludek, když jsem se pod skálou navazoval na lano a nazouval lezečky. Vyčnívající kamen pod nástupem jsem nezapomněl přikrýt batohem – co kdyby, pohledem jsem si stále ladil přesně seřazené frendy na pravém poutku sedáku.

Povzbuzení od jističe a nástup do stěny. Bylo to něco jiného, prostě to všechno vymyslet, kdy a kde založit, aby to neubíralo sílu a taky nepřekáželo v lezení a ke všemu ještě potlačovat strach, zda nějaký frend nevypadne nešetným pohybem lana, až budu kdesi nad ním. Že frendy drží, jsem se ujistil pádem z pod závěrečného převisu, kde jsem uzrál.

Cestu v tahu jsem přelezl až na druhý pokus. Nahoře jsem křičel sprostá slova..... Cesta kdysi končila na vyvýšené terase, kde byl starý silně zrezavělý řetěz a slaňování z něj byl menší adrenalinový zážitek. Dnes je nad cestou nový slaňovací borhák s majlonkou.

